

I-

Animaliño inxel, cadela miña,
pequena Eili de rabo facharrudo,
cando te miro fico case mudo
e sinto que a ferida se me estifa.

Ti ládraslle decote, petusiña,
ó meu cancro feroz e coraxudo,
e de min foxe a dor, cal lobo ruído,
perante os teus ladridos, volaíña.

Bendigo a quen te trouxo á miña beira,
ouh baluga de sangue rumoroso,
latexante cadela soniqueira.

E bendigo tamén a compañía
que me fas baixo o sauce ramaloso,
á porta do casal, onde eu sufría.

II-

A túa dona foi che miña amiga;
noutro tempo xangal de viosbardos,
andaba solitaria ós picos pardos,
abaneando o seu corpo de espiga.

Tiña os ollos enchidos de esidade,
talmente coma ti, petusa miña:
!Erades unha xunta clandestina,
muller-cadela, moura sebardade!

Encontreivos aquela tarde fría
baixo o ceo grisallo da xabreira
e désteame ledicia e máis lecer.

Enchésteame de gozo e agonía
cando sufría penas e laceira,
gracias vos dou, cadela e máis muller.

III-

Vifeches de Verín para Santalla
a amolecer a mágoa que eu tiña,
zaldareta cadela, cadelíña,
cativa compañeira de batalla.

Recibinte con gozo (e non con tralla),
e púxenme a facerche unha maseira,
mentres ti reloucabas, brincadeira,
ou buscabas condito entre a framalla.

Amostreiche a Fontela do Muíño,
a eirexa parroquial, o camposanto:
!a Lóuzara Xabreira envolta en pranto!

Prometinche querer, darche cariño,
ateigarte de vida... E mentres tanto,
fuxíronme as soidades a modifio.

IV-

Cadeliña de nome feiticosa.

Perdóname que non saiba tratarte,
minúscula cadela soñadora...

Eu son un home rudo. E a cadora teira
acendésemme un xenio de renarte.

Eu o meu bordo, o meu final guirre.

Perdóname se nunca te acarifo,
cando sobes por min e, garimosa,
lambes a miña man dura e callosa,
agardando parolas e alcumifio.

Quilés máis foltes de máis máis

Perdóname, petusa, esta vileza
a bulir nos meus ósos noite e día,
entre o pouso da miña gran tristeza.

Quilés o rebullir tal vez a fin

E perdona tamén esta cusadía
de che mirar ós ollos con fixeza,
só por ver unha nube de alegría.

V-

Cadelifa de nome feiticeiro,
garimoso animal de compañía,
nos teus ollos rebule unha alegría
se te contemplo canso e máis tristeiro.

Es o meu norde, o meu fidel guieiro,
ouh femia brincadora noite e día;
asemellas un ser de fantasía:
talvez leda mapoula dun trigueiro.

Ogallá nunca faltes de onda min
nin o demo che faga traxugadas,
como lle fai decote a cadaquén.

Ogallá o rebulir teu sexa a fin
de tantas arelanzas maceiradas
no berengo cotiá: !louco vaivén!

VI-

Quero abrírme en canal cun vil coitelo,
ou cunha simple folla de afeitar,
para que ti, cadela do meu lar,
lambias as miñas chagas sen recelo.

Eu non poido vivir a contrapelo,
furgando na ferida ata sangar,
lábeme, pois, cadela familiar,
lábeme ti do xeito máis sinxelo.

Ainda teño a mágoa despida,
agardando trememente a mol lambida
dunha lingua de carne como a túa.

!E para min non existe sol nin lúa
mentres ti non me lambias rente a rente,
cadela namorada libremente!.

VII-

Tes a mesma color deste meu val,
cando se pousa nel o longo Outono
pra vestilo co seu traxe de sono,
marelo, arrubiscado, xogoral...

Abofellas ninguén lembra outro tal:
unha cadela, sen amos nin donos,
degrafia na valgada seus ensonos
esponxando a pelaxe señorial.

!Deus te garde, petusa, miña xota,
rebuldeira boneca fuxitiva,
sol dunha natureza sempre viva!

Heite querer decote espida e soia,
erguendo a túa voz de femia altiva,
trememente como a flor dunha seucoia.

VIII-

Churrusqueira petusa, miña rosa,
que ceibas na alta noite nordesía
uns laídos tristeiros de agonía,
pra axotar unha mágoa soidosa,

eu tamén che padezo pena grosa;
mais non poido guindala á lonxanía,
pois trócase todel nunha ardentía
e cava decotío a miña fosa.

Ben quixera arrombala no faiado,
xunto ás cousas do tempo antepasado,
en donde nunca máis manque a ninguén.

Ou quixera escudirme lonxe dela,
botala río abaixo. E, dende a orela,
eu dicirlle: "!Ogallá che vaia ben!".

IX-

Anque non sexas máis ca unha cadela,
eu quéroste coa forza da carraxe,
e contigo percorro, laxe a laxe,
os millentos carreiros dunha arela.

Imos enmorde; collo a túa trela
e lévote feliz. (!Que longa viaxe!)
Ti ládralle feroz a quen me aldraxe,
Eili fermosa, miña donicela.

Son -quizabes- un vello á túa beira...?
!Non! Eu síntome un mozo camifante,
e camiño, camiño cara avante,
á par de ti, cadela compañeira.

!Que non veña ese dios, sempre asexante,
a toller esta nosa brincadeira!

X-

Non te alonxes de min, Eili querida,
sen deixares eiquí semente túa:
un petuso faldreiro, cor de lúa,
pra aledar de contino a miña vida.

Pois non me afago sen compañía. Olvida,
xa que logo, a borralla, a cinza crúa,
e déitate a parir, cal muller núa,
abaneando o rabo, moi belida.

Pare, cadela, pare sen vergoña,
pare, pensando en min, coma quen soña
un rabioso mencer estrelecido.

Pare un fillo que ladre cara o mundo,
e logo durme o soño tan profundo
deste meu val de morte salferido.